

Arrest

nr. 109 855 van 16 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, die verklaren van Chinese nationaliteit te zijn, op 11 december 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 september 2012 waarbij aan de aanvraag tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf toegestaan in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen geen gunstig gevolg wordt gegeven en het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister niet langer verlengd wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 januari 2013 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 24 mei 2013.

Gelet op de beschikking van 15 juli 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 augustus 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. FLACHET, die *loco* advocaat L. MA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 11 juli 2011 wordt de verzoekende partij gemachtigd tot een verblijf van één jaar op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), waarna haar een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister geldig voor de duur van 12 maanden wordt afgegeven.

1.2 Op 3 september 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij aan de aanvraag tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf toegestaan in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen geen gunstig gevolg wordt gegeven en het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister niet langer verlengd wordt. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Ambtshalve stelt de Raad de onontvankelijkheid van het beroep vast.

Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld: “Overeenkomstig artikel 39/81, zevende en vijfde lid, van de vreemdelingenwet, “doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesemorie”, waarin “alle aangevoerde middelen worden samengevat”.

In casu, bevat de door de verzoekende partij ingediende synthesesemorie enkel een uiteenzetting die zich beperkt tot een repliek op de nota met opmerkingen, zonder de oorspronkelijke middelen te hernemen of samen te vatten.

Bij gebrek aan enige middelen in de synthesesemorie, dient het huidig beroep verworpen te worden”. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 24 mei 2013 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden. Ter terechtzitting van 6 augustus 2013, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 20 mei 2013 opgenomen grond, meent zij dat de rechten van verdediging en haar belang dienen voor te gaan op de formalistische benadering wat betreft de synthesesemorie. De vraag tot horen betreft een antwoord op de beschikking, alsook een herhaling van de feiten en de middelen. In de synthesesemorie wordt verwezen naar de feiten en de middelen onder punt 1. en 2. Volgens haar voorziet artikel 39/81 van de vreemdelingenwet niet in een sanctie wanneer er geen samenvatting is. Een loutere verwijzing naar het verzoekschrift is volgens haar voldoende. Zij had enkel niets toe te voegen en heeft verwezen. Zij stelt dat de rechten van verdediging belangrijker zijn dan een formalistische redenering en geeft aan dat alles teruggaat op een interpretatie van voornoemd artikel 39/81: “*is er een noodzakelijke samenvatting en zo ja, is er een sanctie?*” en hierop is het antwoord ‘nee’. Zij wenst dat deze problematiek met een ruime bril bekeken wordt en dat de Raad de zaak ten gronde onderzoekt. De verwerende partij wijst op de bedoeling van de wetgever, namelijk dat de synthesesemorie in de plaats komt van de voorgaande procedurestukken. Een loutere verwijzing laat niet toe te oordelen op basis van de synthesesemorie, dus komt niet tegemoet aan de wettelijke verplichtingen zoals bedoeld door de wetgever. Zij sluit zich aan bij de beschikking.

2.2 Zoals in de beschikking van 20 mei 2013 reeds werd gesteld, bevat de door de verzoekende partij op 4 maart 2013 ingediende synthesesemorie geen middelen, doch slechts *“specifieke replieken op de nota van verwerende partij dd. 11 februari”*. De verzoekende partij stelt ter terechtzitting dat in de synthesesemorie wordt verwezen naar de feiten en de middelen onder punt 1. en 2., maar in dit kader dient te worden vastgesteld dat onder punt 1. het volgende wordt gesteld: *“Verzoekster verwijst integraal naar de inhoud van punt 1. van het beroep tot nietigverklaring”* en onder punt 2. het volgende: *“Verzoekster verwijst integraal naar de inhoud van punt 2. van het beroep tot nietigverklaring”*, waarmee zij zodoende geenszins de feiten herneemt of de middelen samenvat. Gezien artikel 38/81, zevende lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat de Raad uitspraak dient te doen op basis van de synthesesemorie, en de synthesesemorie *in casu* geen middelen bevat, hetgeen de verzoekende partij ter terechtzitting niet betwist, dient te worden vastgesteld dat het beroep bij gebrek aan middelen onontvankelijk is en zodoende dient te worden verworpen.

Daar waar de verzoekende partij stelt dat artikel 39/81 van de vreemdelingenwet niet in een sanctie voorziet wanneer er geen samenvatting is en dat de interpretatie van voornoemd artikel 39/81 niet leidt tot een noodzakelijke samenvatting, dient erop gewezen te worden dat artikel 39/81, vijfde en zes lid van de vreemdelingenwet luiden als volgt:

“Indien de verzoekende partij tijdig een kennisgeving heeft ingediend dat zij een synthesesemorie wenst neer te leggen, beschikt zij, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van vijftien dagen om een synthesesemorie neer te leggen waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat.

Indien de verzoekende partij geen synthesesemorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.”

Uit bovenstaande bewoordingen blijkt zodoende duidelijk dat het niet indienen van een synthesesemorie *“zoals bedoeld in het vijfde lid”*, waarbij voornoemd vijfde lid bepaalt dat in de synthesesemorie *“alle aangevoerde middelen worden samengevat”*, gesanctioneerd wordt met de vaststelling van het ontbreken van het vereiste belang. De verzoekende partij kan dan ook niet voorhouden dat het indienen van een synthesesemorie waarin niet alle aangevoerde middelen worden samengevat, niet gesanctioneerd wordt en dat voornoemd artikel 39/81 anders zou kunnen geïnterpreteerd worden.

Tevens dient erop gewezen te worden dat in de beschikking van 20 mei 2013 niet gesteld wordt dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden wegens vaststelling van het ontbreken van het vereiste belang, maar wel dat het beroep kan verworpen worden omdat geoordeeld dient te worden op grond van de synthesesemorie, maar deze synthesesemorie geen middelen bevat, zodat het beroep bij gebrek aan middelen dient te worden verworpen. De opmerking van de verzoekende partij dat artikel 39/81 van de vreemdelingenwet niet in een sanctie voorziet wanneer er geen samenvatting is en dat de interpretatie van voornoemd artikel 39/81 niet leidt tot een noodzakelijke samenvatting, doet *in casu* dan ook niet ter zake, daar in voorliggend geval geen sprake is van onontvankelijkheid van het beroep wegens het ontbreken van het vereiste belang, maar wegens het ontbreken van middelen.

In de mate dat de verzoekende partij meent dat de rechten van verdediging en haar belang dienen voor te gaan op de formalistische benadering wat betreft de synthesesemorie, de rechten van verdediging belangrijker zijn dan een formalistische redenering en dat alles teruggaat op een interpretatie van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij kritiek lijkt te geven op de wet, maar dat de beoordeling hiervan niet toekomt aan de Raad.

In de mate dat de middelen die de verzoekende partij in haar verzoek tot horen ontwikkelt, dienen beschouwd te worden als nieuwe middelen, gelet op het feit dat deze in de synthesesemorie, die de Raad als basis dient te hanteren, niet voorkomen, dient erop gewezen te worden dat middelen, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten ontwikkeld worden en, indien de verzoekende partij ervoor kiest een synthesesemorie in te dienen, vervolgens samengevat moeten worden in deze synthesesemorie, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208 472; RvS 22 april 2010, nr. 203 209; RvS 4 maart 2010, nr. 201 497; RvS 10 februari 2010, nr. 200 738), waarbij dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geenszins voorhoudt dat dit laatste *in casu* het geval zou zijn. Tevens dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij de door haar voor het eerst in haar verzoek tot horen ontwikkelde middelen ter

terechtzinging niet herneemt, zodat hiermee hoe dan ook geen rekening kan worden gehouden. Gelet op hetgeen hoger reeds herhaaldelijk is gesteld, is immers niet enige schriftelijke weergave in het verzoek tot horen, maar het betoog ter terechtzinging relevant.

Gelet op het voorgaande is het beroep tot nietigverklaring bij gebrek aan middelen onontvankelijk.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 525 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzinging op zestien september tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET